

Keplers (tas ir rakstnieku dueta pseidonīms) ir uzrakstījis savu – ļoti intriģējošu un saistošu – versiju par sērijveida slepkavu ar Jonu Linnu izmeklētāja lomā. Kepleram ir izdevies tik labi savērt sižetu kā vēl nekad!

Publishers Weekly

Mēdz būt trilleri, kurus nav iespējams pārstāt lasīt, un ir tādi, kurus uz brīdi ir jānoliek malā, lai nesāktos sirdsdarbības traucējumi... “Trušu mednieks” ir no tiem pēdējiem. Zviedru autoru, sievas un vīra, duets, ko pazīstam ar vārdu Lārss Keplers, tik lietpratīgi un dzīvi audzē spriedzi, līdz lasītājs pats atpopas trakā slepkavas upura lomā, cīnoties par izdzīvošanu.

Air Mail

Lārša Keplera sestais romāns par policijas darbu ar somu detektīvu Jonu Linnu un viņa kolēģi Sāgu Baueri galvenajās lomās turpina Stīga Lārsona aizsākto rakstīšanas tradīciju. Keplers raksta profesionāli, un galarezultāts ir augstākās rauzdes kriminālromāns.

Politiken

Lasot jaunāko Lārša Keplera romānu par kriminālkomisāru Jonu Linnu, lasītājs jau atkal sajūtas kā šūpuļtiklā ar skaidru debesu ainavu augšā un ieskatu ellē. Romāns “Trušu mednieks” nav domāts steidzīgiem lasītājiem. Tas būtu jābauda nelielās porcijās. Gabaliņu pēc gabaliņa, ļaujoties augošajai spriedzei...

Fyens Stiftstidene

Pulss nekontrolēti sitas un sirds vai cenšas izrauties no ķermeņa, kad tiek aizšķirta Lārša Keplera romāna pēdējā lappuse. “Trušu mednieks” ir ļoti intensīvs spriedzes romāns, un atelpas brīžu kopā ar Jonu Linnu nav daudz. Sižets veic negaidītus pagriezienus, un lasītājs par policijas darbu uzzina arī šo to tādu, ko, iespējams, labprātāk izvēlētos nezināt.

Hallandsposten

LARS KEPLER
KANINJÄGAREN

TRUŠU MEDNIEKS

LĀRSS KEPLERS

No zviedru valodas tulkojusi

Ieva Pudure

821.113.6-31
Ke 634

Lars Kepler
KANINJÄGAREN

Copyright © Lars Kepler, 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency

Vāka dizainam izmantots attēls © Adobe Stock
Vāka dizaina autors *Arnis Kilbloks*

Lārss Keplers
TRUŠU MEDNIEKS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Marika Taube*
Korektores *Diāna Graudiņa* un *Elīna Strautiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-681.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Pudure, 2022
© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-0-9695-2

IR AGRS RĪTS, un liča rāmais ūdens mirdz kā pulēts tērauds. Greznās savrupmājas vēl nav modušās, taču peldbaseini un dārzu apgaismojums spīd cauri augsto sētu un dzīvžogu spraugām.

Kāds iereibis vīrs ar vīna pudeli rokās iet pa ceļu, kas ved gar piekrasti. Viņš apstājas pie baltas mājas, kuras garā stikla fasāde ir vērsta pret lici. Viņš ļoti uzmanīgi noliek pudeli ceļa vidū, pārkāpj pāri grāvim, pārrāpjas pāri melnajam dzelzs žogam un nonāk pagalmā.

Vīrietis streipuļo pa zālienu, apstājas līgodamies un norauģās lielajos logos, terases apgaismojuma atspulgos un tumšajos mēbeļu apveidos telpā.

Viņš tuvojas mājai, pamāj pusmetru garam porcelāna dārza rūķim, apiet apkārt sētai, paklūp uz koka terases, sadauza ceļgalu, taču atgūst līdzsvaru un nostājas uz kājām.

Peldbaseina ūdens mirdz kā gaišzils stikls.

Vīrietis grīlodamies nostājas baseina malā, atvelk bikšu rāvējslēdzēju un sāk urinēt baseinā, tad pagriežas pret tumšzilajām dārza mēbelēm un virza strūklu pāri spilveniem, atpūtas krēsliem un apaļajam galdam.

Urīns dzestrajā gaisā kūp.

Viņš aiztaisa bikšu priekšu un palūkojas uz baltu trusīti, kas lēkā pa zālienu un nozūd zem kāda krūma.

Smaidīdams vīrietis dodas uz māju, paiet garām verandas durvīm, atspiežas pret sētu, nokāpj zālienā un pagriežas atpakaļ.

Viņa alkohola aizmiglotās smadzenes cenšas saprast, ko viņš tikko redzējis.

Kāds cilvēks melnās drēbēs un neparastu sejas formu bija vērojis viņu.

Vai šis cilvēks bija stāvējis tumšajā mājā vai arī atradās ārā un noraudzījās uz viņu loga atspulgā?

Piektdiena, 26. augusts

NO TUMŠAJĀM DEBESĪM lēnām smidzina lietus. Blāvais ēku apgaismojums sniedzas trīsdesmit metrus virs jumtiem. Nav ne mazākās vēja pūsma, un izgaismotās lietus lāses veido miglainu kupolu pāri visai Jūšholmai.

Tieši pie rāmā Germānijas liča atrodas milzīga savrupmāja.

Tajā jauna sieviete piesardzīgi kā tramīgs dzīvnieks iet pa lakoto parketu un persiešu paklāju.

Sievieti sauc Sofija Stefansone.

Satraukumā viņa pievērš uzmanību ikvienai detaļai.

Uz dīvāna roku balsta novietota melna tālvadības pults. Kāds to notinis ar caurspīdīgu līmlenti, lai vāciņš virs baterijām turētos vietā. Uz galda tik tikko manāmi apaļi glāžu nospiedumi. Lielā paklāja bārkstīs iekēries vecs plāksteris.

Grīda aiz Sofijas iekrakšķas, it kā kāds šajā istabā lavītos viņai nopakaļ.

Uz sievietes kurpju augstajiem papēžiem un muskuļotajiem ikriem manāmas smalkās lāsītes, kas uzšļakstījušās no mitrā akmens lieveņa. Viņas kājas joprojām ir labā formā, lai gan ar futbolu viņa pārtraukusi nodarboties pirms diviem gadiem.

Sofija plaukstā satvērusi asaru gāzes baloniņu, slēpjot to no vīrieša, kas viņu sagaidīja. Viņa pie sevis atkārtoti, ka šī situācija ir viņas pašas izvēle, ka viņa to kontrolē un vēlas te atrasties.

Vīrietis, kas bija viņu ielaidis, stāv pie atpūtas krēsla un nekaunīgi nopēta viņu.

Sofijas vaibsti ir simetriski, taču vaigos vēl jaušams pusaudzes apaļīgums. Viņai mugurā ir zila kleita ar atkailinātiem pleciem. Rinda mazu, apvilktu podziņu stiepjās no kakla līdz

krūtīm. nelielā zelta sirsniņa ķēdītē viņas kakla bedrītē trīs līdz ar paātrināto pulsu.

Viņa zina, ka var aizbildināties ar sliktu pašsajūtu un nepieciešamību doties mājās. Varbūt viņš kļūtu aizkaitināts, taču to pieņemtu.

Vīrieša skatiens ir skumjš, tāds kā izsalcis, un tas Sofijā no jauna uzjundī bailes.

Pēkšņi viņa apjauš, ka ir šo vīrieti jau satikusi, iespējams, viņš bija augstākstāvošs vadītājs, kas pasteidzies garām kādā darbavietā, vai arī tēvs vienam no viņas bijušajiem klasesbiedriem.

Sofija apstājas netālu no viņa, smaida un jūt savas sirds straujos pukstus. Viņa nolēmusi turēties pa gabalu, līdz būs iespēja dzirdēt vīrieša balsi un novērtēt ķermeņa valodu.

Vīrieša plauksta satvērusi krēsla atzveltni un neizrāda nekādas vardarbības pazīmes, nagi ir kopti, gludais laulības grezns – saskrāmbāts, tāpat viņš jau ilgi ir precējies.

– Skaista māja, – Sofija saka, atglaužot mirdzošu matu šķipsnu.

– Paldies. – Mājas saimnieks palaiž vaļā krēsla atzveltni.

Viņam nevarētu būt vairāk par piecdesmit gadiem, taču viņš kustas ar smagnēju drūmumu, kā vecs cilvēks savā vecajā mājā.

– Vai atbrauci ar taksometru? – viņš jautā un dzirdami norij siekalas.

– Jā.

Atkal iestājas klusums, blakusistabā divas reizes skanīgi nosit sienas pulkstenis.

No izplaukušas lilijas vāzē bez skaņas nobirst safrānsarkani putekšņi.

Sofija jau diezgan agri saprata, ka viņu uzbudina seksuāli uzlādētas situācijas. Viņai glaimoja izrādītā uzmanība, patika justies īpašai, taču viņa pa īstam tā arī nekad nevienā neiemīlējās.

– Vai mēs kādreiz jau esam tikušies? – viņa jautā.

– To es nebūtu aizmirsis, – viņš atbild un smaida bez prieka acīs.

Vīrieša pelēkblondie mati ir plāni un atglausti atpakaļ. Apvītusi sejas āda viegli mirdz, un pāri pierai stiepjas dziļa grumba.

– Vai tu kolekcijā mākslas priekšmetus? – Sofija jautā, ar galvu pamādama uz sienas pusi.

– Mani interesē māksla, – viņš paskaidro.

Vīrieša gaišās acis aiz raga brillēm vēro Sofiju. Viņa aizgriežas, slepus ieliekot mazo asaru gāzes baloniņu rokassomā, un tad tuvojas lielai gleznei zelta rāmī.

Vīrietis viņai seko, apstājas nedaudz par tuvu un elpo caur degunu. Sofija saraujas, kad viņš paceļ labo roku, lai norādītu uz gleznu.

– Deviņpadsmitais gadsimts... Karls Gustavs Helkvists, – viņš skaidro. – Viņš nomira jauns, viņam bija grūta dzīve, daudz sāpju un pārdzīvojumu... Taču viņš bija fantastisks mākslinieks.

– Fascinējoši, – viņa klusām bilst.

– Man arī tā šķiet, – vīrietis saka un dodas uz ēdamistabu.

Sofija viņam seko, un viņu pārņem neskaidra sajūta, ka viņa tiek ievilināta lamatās, kuras drīz vien aizcirtīsies, ka lielie zobrati gausi griežas, centimetru pa centimetram aizverot vienīgo izeju.

Milzīgajā telpā ar spraišļotiem logiem, kas vērsti pret līci, novietotas šeit šķietami neiederīgas mikstās mēbeles un spīdīgs skapis.

Uz ovālā ēdamgalda malas Sofija pamana divas glāzes ar sarkanvīnu.

– Vai varu piedāvāt glāzi vīna? – vīrietis jautā, pagriezies pret Sofiju.

– Labāk baltvīnu, ja iespējams, – viņa atbild, baidoties, ka varētu tikt sazāļota.

– Varbūt šampanieti? – mājas saimnieks jautā, nenovēršot skatienu no viņas.

– Labprāt.

– Tad dzersim šampanieti.

Nonākot pilnīga svešinieka mājās, neviļus pārņem sasprindums, jo katra istaba var izrādīties lamatas un katrs priekšmets ir potenciāls ierocis.

Sofija dod priekšroku viesnīcai, jo tur vienmēr pastāv iespēja, ka kāds sadzirdētu, ja viņa kliegtu pēc palīdzības.

Viņa seko vīrietim uz virtuvi, kad pēkšņi sadzird neparastu ļoti augstas frekvences skaņu. Noteikt tās avotu nav iespējams. Liekas, vīrietis to nemana, taču Sofija apstājas, pievērš skatienu tumšajiem logiem un jau grasās kaut ko teikt, kad piepeši dzird krakšķi, it kā glāzē ieplīstu ledus kubiņš.

– Vai esi pārliecināts, ka neviens cits šeit nav? – viņa jautā.

Sofijai iešaujas prātā, ka varētu ātri novilkt kurpes un mesties uz ārdurvīm, ja kaut kas atgadītos. Viņa, domājams, ir daudz veiklāka par vīrieti un, ja vien mestos bēgt un atstātu mēteli uz pakaramā, pagūtu izskriet ārā.

Viņa paliek stāvam virtuves durvīs, kamēr vīrietis izņem pudeli *Bollinger* no vīna skapja. Viņš izrauj korķi un piepilda divas slaidas, mirdzošas glāzes, pagaida, līdz putas norimst, ieļej vēl mazliet un dodas pie savas viešņas.

SOFIJA IEMALKO ŠAMPANIETI, sajūt tā garšu mutē un dzird, kā glāzē maigi urdz burbulīši. Nezin kāpēc sievietes skatiens atkal pievēršas virtuves logiem. “Varbūt tur bija kāds meža zvērs,” viņa nodomā. Ārā valda tumsa. Logu atspulgā viņa redz virtuves skaidros apveidus un mājas saimnieka muguru. Gludās virsmas, nažu statīvu un bļodu ar citroniem.

Vīrietis atkal paceļ glāzi, iedzer, un viņa rokas teju nemānāmi notrīs, kad viņš pamāj uz Sofijas pusi.

– Atpogā mazliet kleitu, – viņš klusi saka.

Sofija iztukšo glāzi, pamana savas lūpu krāsas nospiedumu uz tās malas un noliek glāzi uz galda, tad lēni atpogā augšējo podziņu.

– Tev ir krūšturis, – vīrietis secina.

– Jā, – viņa apstiprina un atpogā otro podziņu.

– Kāds izmērs?

– 60C.

Vīrietis paliek stāvam un noraugās viņā ar smaidu, un Sofija jūt, ka padusēs krājas sviedri.

– Kādas biksītes tev ir kājās?

– Gaišzila zīda.

– Vai drīkstu paskatīties?

Sofija minstinās, un vīrietis to pamana.

– Piedod, – viņš ātri atvainojas. – Vai es pārāk strauji ķeros pie lietas? Vai tā ir?

– Mums sākumā vajadzētu nokārtot finansiālo aspektu, – viņa atbild un cenšas izklausīties noteikti un dabiski.

– Es saprotu.

– Labāk sākt ar...

– Es samaksāšu, – vīrietis pārtrauc viņu ar manāmu aizkaitinājumu balsī.

Kad Sofija pavada laiku ar saviem pastāvīgajiem klientiem, parasti viss ir vienkārši, reizēm pat ļoti jauki, taču jauni klienti vienmēr viņā rada satraukumu. Viņa sāk domāt par to, kas varētu atgadīties, par visām tām šausmām, kuras viņai nācies piedzīvot, piemēram, atceras divu bērnu tēvu Tēbi, kurš viņai iekoda kaklā un ieslēdza garāžā.

Viņa ievieto sludinājumus “Sārtajās lapās” un portālā “Stokholmas meitenes”. Vairums cilvēku, kas ar viņu sazinās, neraksta nopietni. Lielākoties nākas lasīt rupjības, brīnišķīga seksa solījumus, kā arī vardarbības un soda draudus.

Viņa vienmēr ieklausās savā iekšējā balsī, pirms atbild uz kādu ziņu. Šī vēstule bija labi uzrakstīta, diezgan konkrēti, taču tajā pašā laikā ar cieņu. Viņš sevi sauca par Villi, viņam bija slepens telefona numurs un māja ekskluzīvā rajonā.

Trešajā e-pasta vēstulē viņš izskaidroja, ko vēlētos ar viņu darīt un cik ir gatavs par to maksāt.

Viņa to uztvēra kā brīdinājumu.

Ja viss šķiet pārāk labi, kaut kas nav kārtībā. Šajā pasaulē nekas nav par brīvu, un, pat ja tā tomēr gadītos, labāk palaist garām fantastisku darījumu nekā pakļaut sevi riskam.

Tomēr viņa ir šeit.

Vīrietis atgriežas un pasniedz viņai aploksni. Sofija ātri pārskaita naudu un ieliek to rokassomā.

– Vai ar to pietiks, lai es varētu redzēt tavas biksītes? – viņš jautā.

Viņa pasmaida, maigi saņem kleitas apakšējo malu ar abām rokām un lēnām pavelk to virs ceļgaliem. Auduma mala čaukst pret zeķbikšu neilonu uz augšstilbiem, tad viņa ietur pauzi un palūkojas uz vīrieti.

Viņš neatbild uz skatienu, bet gan turpina raudzīties uz viņas kājām, kad viņa vilcinādamās paceļ kleitu līdz viduklim. Zem gaišajām zeķbiksēm biksīšu zīda audums mirdz kā pērles.

- Vai tu esi noskuvusies? – viņš nedaudz dedzīgāk pajautā.
- Vaksācija.
- Pilnā?
- Jā.
- Tas droši vien ir sāpīgi? – viņš ieinteresēti jautā.
- Ar laiku pierod, – viņa saka un pamāj ar galvu.
- Tā notiek ar daudz ko dzīvē, – viņš nočukst.

Viņa atkal nolaiž kleitu un nogludina audumu uz augšstilbiem, vienlaikus noslaukot sasvīdušās plaukstas.

Lai gan naudu Sofija ir saņēmusi, viņa atkal sāk nervozēt. Iespējams, lielās summas dēļ.

Viņš samaksāja pieckārt vairāk nekā jebkurš cits klients.

Vēstulē viņš paskaidroja, ka piemaksās par konfidencialitāti un īpašajām vēlmēm, tomēr šī summa krietni pārsniedz saprātīgu samaksu.

Kad viņš Sofijai uzrakstīja, ko no viņas sagaida, viņai šķita, ka tas neizklausās pārāk bīstami.

Viņa atceras kādu vīrieti ar bailīgu skatienu, kurš bija uzgērbis savas mamma apakšveļu un lūdza, lai viņa sper tam pa kājstarpi. Viņš maksāja par to, lai viņa uzčurā, kamēr viņš guļ uz grīdas un raud aiz sāpēm, taču viņa to nespēja, tikai paņēma naudu un metās prom.

– Katru no mums uzbudina kas cits, – Ville saka ar kautrīgu smaidu. – Nevienu jau nevar piespiest... Tad nākas maksāt. Es nerēķinos, ka tev patīk tas, ko tu dari.

– Kā kuru reizi, taču, ja vīrietis ir maigs, es varu to izbaidīt, – viņa melo.

Sofija savos sludinājumos sola pilnīgu konfidencialitāti, taču viņa pieņem dažādus drošības mērus. Mājās glabā dienasgrāmatu, kurā pieraksta tā cilvēka vārdu un adresi, kuru ir nolēmusi satikt, lai, gadījumā ja viņa pazustu, būtu iespējams viņu atrast.

Turklāt Ville vienreiz bija Tamāras klients, tieši pirms viņa pameta eskorta pasauli, apprecējās un pārcēlās uz dzīvi

Gēteborgā. Sofija zina, ka Tamāra būtu izplatījusi brīdinājumu seksa darbinieku forumos, ja šis vīrietis būtu uzvedies nepieņemami.

– Galvenais, lai tev nešķiet, ka esmu pretīgs un atbaidošs, – vīrietis bilst un sper soli tuvāk. – Tu esi neticami skaista un jauna... Es zinu, kā pats izskatos. Kad biju tavā vecumā, izskatījies labi, taču...

– Tev arī tagad nav ne vainas, – viņa iedrošina.

Sofija domā par visām tām reizēm, kad ir dzirdējusi ļaudis sakām, ka eskorta meitenēm jābūt labām psihologēm, taču lielākā daļa viņas satikto vīriešu nebija teikuši neko personisku.

– Vai dosimies uz guļamistabu? – vīrietis, kurš sevi dēvē par Villi, maigi aicina.